

Välispraktika Soomes

Kelly Moones, ehitusviimistleja

Õhus on küsimused

Kui koolis avati konkurss välispraktika sooritamiseks Valkeakoski linnas Soomes, siis alguses ei osanud ma sellest midagi arvata. Minu klassiõed olid sellest nii vaimustuses, soovitasid minul ka kandideerida, aga ma mäletan, et mõtlesin – no milleks? Klassiõdede jutud aga jätkusid ja jätkusid. Lõpuks muutsin meelt, kuna mulle tuli mingi imelik võistlustunne sisse, et proovin ikka ka sinna saada. Esitasin avalduse ja käisin projektijuhi juures inglise keele oskust kontrollimas, ja vastus, mis sealt tuli, seda ma ausalt ei osanud oodata – minu inglise keele oskus on igati piisav, et minna välisriiki praktikale. Mõtlesin pikalt, et millesse ma ennast nüüd mässisin, aga lõpuks hakkasin selle mõttega tasapisi harjuma, lootsin, et ka erialaõpetajad kiidavad minu kandidatuuri heaks.

Saanud teada, et mina olen üks neist, kes läheb Soome praktikale, tuli juba pisike ärevus sisse. Pidin sinna minema koos oma klassiõe Christin-Eliisega, kellega koos käisime enne minekut ka mitmetel koosolekutel. Ma mõtlesin, et issand, need on minu jaoks kindlasti kohutavalt igavad – eks ma too hetk mõtlesin, et tean kõike, aga ei, tegelikult ei teadnud ma mitte midagi. Seega oli ettevalmistus väga vajalik. Nädalad möödusid ettevalmistusi tehes, asju kogudes, arutades, kuniks jõudis kätte see päev, mil me pidime Soome sõitma hakkama.

Nüüd see algab

Hommikul ärgates – oi, ma surin ärevusse – pidin kutsuma takso, et saada Sõmerult Rakveresse. Kiireks läks sel päeval, sest ma polnud isegi suutnud oma kohvrit korralikult ära pakkida ja nüüd tegin seda kümne minutiga ning lonkasin oma suure kohvriga trepist alla õue, kus mind juba ootas takso, mis mind kooli juurde tõi.

Kooli juures ootasin Christin-Eliiset. Kui ta jõudis, siis hakkasime arutama ja võrdlema, et mis asjad kummalgi kohvris on, pidime vähemalt kolm korda poodi jooksmas, kuna unustasime kumbki midagi vajalikku kaasa võtta. Kui kõik oli olemas, seisime ja ootasime bussi, mis pidi meid Tallinnasse sadamasse viima. Ootasime ja ootasime, aga bussi polnud ikka. Igaks juhuks helistasime projektijuhile, et sellest teada anda, ja mis välja tuli...miskipärast ei öeldudki bussijuhile, et ta peab meid Tallinnasse viima, pidime veel natuke ootama, bussijuht pidi hakkama kohe tulema. Mina endamisi mõtlesin, no esimene halb juhus... see küll ei saa hästi minna. Peale mõningast ootamist jõudis buss ning asusimegi teele Tallinna poole, alguses lobisesime Christin-Eliisega, aga siis panime klapid pähe. „Ainult 20 minutit koos ja juba klapid peas,“ mõtlesin ma endamisi. Mida me veel siis Soomes teeme? Seal peame kuu aega olema

24/7 koos olema!

Kui Tallinna saabusime, siis jõudis mulle reaalsus kohale hetkel, mil bussist lahkusime. See ongi see hetk, kui me peame ise nüüd üksi hakkama saama, esiteks laevapiletid ette näitama, et saada Soome. Helsingist edasi bussi peale, et läbida kahekesi kahetunnine sõit Valkeakoskisse, kus me varem pole olnud, kus võtab meid peale inimene, keda me üldsegi ei tea. Kõik tundus sel hetkel nii keeruline minu jaoks ja ärevus oli laes.

Laevale saamine polnudki nii jube, kui alguses ette kujutasin, käisime söömas ja lõpuks läksime tekile, et vaadata, kuidas Eesti aina kaugemale ja kaugemale jääb.

Esimesed seiklused Soomes

Soome jõudes väljusime laevast ja hakkasime juhiseid vaatama, et kuidas tegutseda edasi. Meil oli bussi väljumiseni veel aega, otsustasime seda aega kasutada sadama lähedal ringi kolamiseks, kaugele me ei julgenud minna, sest kartsime ära eksida. Nii läks aeg ruttu, kuni oli aeg liikuda tagasi bussijaama, seal tekkis mure, et äkki istume valesse bussi ja sõidame kuhugi valesse kohta. Kohutav oli see tunne. See oligi esimene kord, kui pidin suhtlema inglise keeles, näitasin piletit bussijuhtidele, et teada, kust meie buss väljub, ning alguses keegi ei saanud midagi aru... ma olin hullumas juba, kuniks tuli üks meesterahvas ja küsis: „*Do you need help?*“ Vastasin jah, ta näitas meile täpse koha ette, kus seista ja oodata. Saime ilusti bussile, leidsime meile reserveeritud kohad. Sel hetkel tundsin endi üle uhkust. Mul käis peast läbi sadu mõtteid, ma kartsin ja mõtlesin, et kuidas kõik läheb. Kui olime kaks tundi sõitnud, siis Christin-Eliise meenutas, et pean helistama sellele mehele, kes meile vastu pidi tulema. Helistasingi ja andsin teada, et oleme varsti Valkeakoskis. Muretsesime veel, ega me peatust maha ei maga, läksime õnneks õiges kohas maha ning tervitasime seda meesterahvast, kes meid seal ootas, ta oli väga viisakas, võttis meie kohvrid, juhatas autoni ning viis meid isegi poodi, enne kui jõudsime kohta, kus pidime elama välispraktika ajal. Meile oli ette nähtud väike majakene, mille üle olime üliõnnelikud. Hakkasime seal asju lahti pakkima ja saime kõne Soome juhendajalt, kes uuris, kas jõudsime ikka kohale ja kas kõik on hästi. Me mõlemad olime päris väsinud ja läksime peaaegu kohe magama.

Uued kogemused, uued kaaslased

Järgmisel päeval pidimegi asuma praktikale, algselt kartsime, et meid ei võeta hästi vastu, aga eksisime rängalt, pole kohanud nii armsaid, toetavaid ja toredaid inimesi. Ma olin ausalt väga üllatunud. Kõik jooksis sujuvalt ja saime töö juures tublisti värvida ja pahteldada, pahteldada ja värvida ning vahest ka muid ülesandeid objektile täita. Minu suurimaks hirmuks välispraktika juures oli see, et töö on liiga raske, et ma ei saa hakkama ja teen oma koolile lihtsalt häbi, aga ma eksisin, ei olnud midagi see nii raske ja saime ilusti hakkama. Uued kaaslased olid väga toredad, saime koos palju naerda ja töötada. Esimeseks asjaks, mis juhendaja ütles objektile olevatele

poistele: „Vaadake, et te tüdrukuid ropendama ei õpeta.“ Üks poiss ütles mulle seda, ja mina, kavalpea nagu olen, küsisin inglise keeles poistelt, kui juhendaja tuli, et mis see soomekeelne ropp sõna tähendaski, oi, kõik vaatasid suurte silmadega juhendajale otsa ja ütlesid, et nemad seda mulle ei õpetanud ja ma tunnistasin üles, et olin seda ise varemalt kuulnud, see pilk, mis juhendajalt tuli, kui ta minu küsimust kuulis ja poiste poole vaatas, ei lähe mul kunagi meelest. Saime korralikult naerda. Meie juhendaja, pean mainima, oli meie arvates väga lahke ja armas. Arutasime kõiki asju läbi muidugi inglise keeles ja hiljem pidin Christin-Eliisele seletama lahti kõik, mis räägitud sai, sest tema inglise keel ei olnud nii hea, kui minul. Juhendaja lubas meile soetada rattad, et saaksime vabal ajal ringi sõita.

Vabal ajal

Alguses kartsime küll minna iseseisvalt seiklema, aga lõpuks võtsime julguse kokku ja läksime Google Mapsi abil lähimasse poodi, tee sai pikkamööda selgeks ning lõpuks läksime aina kaugemale ja kaugemale. Tee peale jäi järv, mis võitis meie südamed, kui enesetunne oli halb või oli vaja aega omaette olemiseks ja mõtlemiseks, või kui lihtsalt pidevast ninapidi koos istumisest kõrini sai, siis oli see alati üks eriline koht, kuhu sai vajadusel minna.

Meie seal viibitud aeg tehti muidu ka väga huvitavaks, üks päev tööle minnes tuldi uudisega, et me lähme bowlingut mängima, hüppasime õnnest. Pean mainima, et see oli väga tore. Meid viidi ka teistesse kohtadesse, mõnikord tööstusfirmadesse, mõnikord erinevatesse kauplustesse. Üks käik jääb mulle pikaks ajaks meelde. Kord tuli ülemus meile järele ja tutvustas lähemalt küla, kus me ehitusega tegelesime, ning rääkis selle huvitavast ajaloost.

M õtlesime Christiniga ka ise mida teha, ja ütleme nii, et igav ei hakanud. Suure suuga kuumal ilmal rääkisime, et teeme *challengi*, et mõlemad peavad järves ujumas käima, et kes ei käi, see peab tegema midagi ebameeldivat. Niisiis läksime jalgupidi vette. Oh issand, vesi oli külmem kui arvasime, lõdisedes tegime pilte hoopis teineteisest.

Raskused on ületamiseks

Ma räägin nii, nagu kõik oleks olnud lust ja lillepidu, aga muidugi mitte, tuli ette raskusi, tuli ette ebameeldivaid inimesi, tuli ette olukordi, kui me kippusime Christiniga tülli, sest pidevalt koos olla ei ole alati nii meeldiv, selleks olidki need järve ääres istumised, et eemal olla ja mõelda ja muidugi erinevad iseloomud tekitasidki meile neid tülisid, kuigi leppisime ikka ja alati ära. Erimeelsusi tuleb alati ette, kõik pole alati ilus, ei peagi olema, see on normaalne elu puhul. Minu meelest erimeelsused ja sellised negatiivsed asjad meid tugevamaks teevadki ja õpetavad meid, kuidas edasi minna või siis kuidas edaspidi vältida selliseid olukordi. Ikka ja jälle läksime pea püsti edasi. Ükskord, kui läksime linna, siis muutusime päris kurvaks, kui nägime kodutuid inimesi nutmas, raha anumas, too hetk mõtlesin, mul kõik olemas, katus pea kohal, kõht täis ja see muutis mu mõtlemist asjade suhtes, ja olin tänulik selle üle, mis mul on, muidugi ruttasime

kohe aitama Christiniga. Läksime ühe naise juurde ja andsime talle raha, peale seda kallistasin teda, et näidata, et ma ei pea ennast temast paremaks ja ta tegi mulle risti ette ja ütles: „Jumal olgu sinuga,“ ja tänas. See muutis mind väga emotsionaalseks, mul olid lausa pisarad silmis, sees oli hea tunne tol hetkel, et saime teha väikese heateo.

Lahkumine

Jõudis kätte aeg, kui pidime oma pisikesest majakesest välja kolima, kui ainult nädal oli jäänud kojuminekuni. See muutis meid kurvaks. Christin pakkis kotid kokku ja läks uude ühiselamusse, mina aga jäin paariks tunniks veel oma pisikesse majakesse, kahju oli sealt lahkuda, see oli juba nii kalliks saanud. Aga pidin seda tegema, nädal möödus kiiresti ja viimane päev oli kõige emotsionaalsem, kallistasime kõiki ja tänasime toreda aja eest, pisarad silmis nii meil kui neil, lubasime järgmine aasta uuesti välispraktikale kandideerida ja loodame, et saame veelkord sinna, juhendaja ütles, et helistage kooli, et pakkuge, et võiksite veel paariks nädalaks jääda, et neil on tööd, mida teha veel, aga kahjuks asjad ei käi nii kergelt ja jätsime hüvasti. Juhendaja muidugi lisas, et kui Soome satute, andke teada, et siis äkki saab kokku ja ajab juttu ja ta hea meelega näitaks veel vingeid kohti. Järgmisel päeval bussiga tagasi sõites oli väike masendus peal, aga samas ka mõtlesin, kuidas kõik tundus nii keeruline, aga tegelikult ma enda peas tegin selle nii suureks, pole lahendamatu olukordi, olukorrad on nii rasked, kui raskeks sa need mõtled.

Seda lugu kirjutades on minus palju emotsioone, sest ma ei kahetse mitte midagi, see oli imeline aeg veel imelistema inimestega. Ja ma olen väga tänulik, et sain sellest osa.